

Clamar en el desert

CONCULCACIONS (79)

Clamar en el desert és una frase feta que denota demanar a crits sense obtenir resposta o ni tan sols audiència. Això és el que fa el partit espanyol del PP a Catalunya. La seva presència a més de ridícula, denota l'obstinació que Espanya dedica a fer-se present a Catalunya, amb un resultat tristament testimonial per a ells, portat a terme per tal de trencar d'una manera o altre la nostra coherència nacional.

El vigor nacional de Catalunya està greument ferit, d'acord, però tot i això es manifesta incomparablement superior a la vitalitat que aquest partit espanyol mostra en el nostre país. Aquest és un exemple clar de la fragilitat que aquest grup evidencia tot i els seus renovats i empedreïts esforços per a mantenir-lo, costi el què costi. El panorama il·lustra un determinat grau de potència de la catalanitat natural del nostre país, en deixar arraconat un intent de destruir-nos, com indica aquesta obsessiva permanència.

Com a conclusió podríem confirmar que totes les nostres naus no estan cremades, tenim encara un determinat poder de reacció a les nostres mans, possiblement molt superior al que ens pesem que posseïm. Els tres-cents anys d'ocupació d'espanyols i francesos, dos estats amb tots els poders estructurals al seu favor, no han estat suficients per a vèncer-nos irremediablement de la nostre condició nacional. La nostra capacitat de resistència no és per tirar les campanes al vol, però sí ens confirma que disposem dels recursos imprescindibles per a optar indubtablement a una victoriosa i futurible plena reconstrucció nacional, enfront d'uns enemics a priori situats com a vencedors absoluts, que se'ls endevina la seva flaqueza i una gran vulnerabilitat.

Repeteixo, la nostra situació és de gran debilitat, pocs són els trumfos que ens afavoreixen, però són molts més dels que ens pesem. Els catalans que sovint estem catalogats d'arrauxats i altres dedicatòries semblants, no clamem en el desert com els nostres ocupants, sinó que tenim un rerefons representat per un poble encara amb prou forces per girar el darrer full de la nostra història i capgirar radicalment el destí del nostre país cap a un nou èxit que ens pot convertir en invencibles. Si així es confirma, com espero ardentment, la nostra victòria final no serà deguda a un èxit militar, ni a posar en marxa l'imperi de la mort, la destrucció ni la imposició per mitjà de la violència física, sinó pel benaurat camí de la raó de la dignitat, del coratge i la insubmissió més palesa, presidida pels ideals de la llibertat i la sobirania del nostre país, usant solament la violència moral que suposa defensar un país fins a les darreres conseqüències.

Conclusió: els defensors de la sobirania catalana no estem clamant en el desert, ens estem aixecant de la gran derrota infligida pel fatídic 1714, que encara ens manté arrabassats els nostres drets com a poble.

No podem renunciar a la nostra realització nacional per molt que els nostres atacants s'hi mostrin contraris.

És la nostra força moral la que està en joc a més de la nostra inventiva i la capacitat d'usar tots, absolutament tots els recursos que estan a les nostres mans per impedir als ocupants finalitzar i completar la seva dèria. Tenim el poble català al darrera i aquesta potència dona legitimitat al nostre anhel.

No caiguem en el desànim a darrera hora!

Claudi Romeu, 26 de setembre del 07